

prima instanță: L. Dașchevici

dosarul nr. 2ra-1171/17

instanța de apel: S. Procopciuc, A. Garbuz, E. Grumeza

ÎNCHEIERE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Ministerul Justiției și Gheorghe Becu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Gheorghe Becu împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 14 februarie 2017, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Gheorghe Becu și Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Ungheni din 06 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 27 mai 2015, Gheorghe Becu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, Procuratura raionului Ungheni prin ordonanța din 08 mai 2008, a pornit urmărirea penală pe faptul decesului lui Dumitru Deomin la data de 22 martie 2008, în temeiul art. 149 alin. (1) din Codul penal, iar prin ordonanța organului de urmărire penală din 22 mai 2008, el a fost recunoscut în calitate de bănuț în săvârșirea acestei infracțiuni.

Menționează că, la data de 04 iulie 2008, i-a fost înaintată învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 149 alin. (1) din Codul penal iar prin ordonanța din 26 aprilie 2009 i-a fost înaintată învinuirea finală în baza art. 352 alin. (2) și (3) din Codul penal, cauza penală fiind remisă în instanța de judecată.

Invocă că, prin sentința Judecătoriei Ungheni din 26 aprilie 2010 menținută prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 mai 2011 și decizia Curții Supreme de Justiție din 29 mai 2012 a fost achitat din lipsa componenței infracțiunii.

Relevă că, procesul a durat mai mult de 04 ani iar pe parcursul acestei perioade a fost privat de unele drepturi constituționale și, anume, dreptul la libera circulație și de dreptul de a-și perfecta pașaportul, mai mult, i-au fost cauzate și suferințe fizice, deoarece este bolnav de o boală cardiacă însă în urma stresurilor

provocate de atragerea neîntemeiată la răspundere penală, boala s-a acutizat, fapt ce a dus la stabilirea invalidității și interzicerea de către medici de a munci, ceea ce la rândul său duce la limitarea în resurse financiare și a posibilității de a se trata și duce un trai decent.

Susține că, prin aplicarea interdicțiilor la libera circulație de către organul de urmărire penală a fost privat de posibilitatea de a se trata peste hotarele țării și stopa evoluția bolii cardiace, ceea ce a dus la înrăutățirea considerabilă a sănătății, iar în prezent nu are posibilitate de a munci și de a se întreține material.

Mai invocă că, procedura de judecare a cauzei penale i-a cauzat și un prejudiciu moral exprimat prin știrbirea imaginii sale, fiind nevoit să explice persoanelor care îl cunosc motivul atragerii la răspundere penală, fapt care l-a afectat din punct de vedere psihic, înrăutățindu-i și starea sănătății, mai mult, învinuirea în comiterea unei infracțiuni, care prevede privarea de libertate pe un termen îndelungat, îl stresa, influențând negativ asupra psihicului său, în legătură cu ce a devenit nervos, impulsiv, intolerant.

Afirmă că, până în prezent, procurorul nu i-a adus scuze oficiale, conform prevederilor art.12 al Legii nr.1545 din 25 februarie 1998 cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, mai mult ca atât, după o perioadă mai mare de 02 ani de la pronunțarea sentinței de achitare nu și-a putut perfecta pașaportul, deoarece organul de urmărire penală nu a ridicat interdicțiile aplicate.

Susține că, prin acțiunile ilegale ale reprezentanților pârâtului i-a fost cauzat un prejudiciu material manifestat prin pierderea capacității de muncă, pe care îl estimează în mărime de 124 631,88 lei, ceea ce constituie diferența dintre pensia stabilită și salariul mediu lunar pe economie, stabilit prin hotărârile Guvernului RM.

Solicită încasarea din bugetul de stat în beneficiul său a sumei de 124 631,88 lei, cu titlu de prejudiciu material și suma de 200 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică.

Pe parcursul examinării cauzei reclamantul și-a concretizat cerințele solicitând din bugetul de stat în beneficiul său a sumei de 52 423,66 lei, cu titlu de prejudiciu material și suma de 200 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea Judecătoriei Ungheni din 06 octombrie 2016 a fost admisă parțial acțiunea și a fost încasat de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Gheorghe Becu suma de 15 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 4 000 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prima instanță dispunând încasarea sumei de 15 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și-a argumentat concluzia prin faptul că, prin sentința Judecătoriei Ungheni din 26 aprilie 2010 Gheorghe Becu a fost achitat pe art. 352 alin. (3) lit. e) din Codul penal pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni, cu revocarea măsurii preventive - obligarea de a nu părăsi localitatea la intrarea sentinței în vigoare, sentința fiind menținută prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 noiembrie 2011 și decizia Curții Supreme de Justiție din 29 mai 2012.

Totodată, prima instanță a reținut că, odată cu emiterea ordonanței de punere sub învinuire în anul 2008, în privința reclamantului a fost aplicată măsura preventivă obligarea de a nu părăsi localitatea, care a fost revocată prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 noiembrie 2011.

Prin urmare, sentința de achitare confirmă ilegalitatea acțiunilor organelor de drept la pornirea și atragerea lui Gheorghe Becu la răspundere penală, astfel, reclamantul are dreptul de a pretinde repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de drept, recunoscute ca atare prin prisma prevederilor art. 3 alin. (1) ale Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată.

De asemenea, prima instanță a reiterat că, prejudiciul moral cauzat se compensează reclamantului în urma atragerii ilegale la răspundere penală, inclusiv pentru aplicarea măsurii preventive sub formă de obligare de a nu părăsi localitatea, făcând trimitere la prevederile art. 11 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, iar suma de 15 000 lei corespunde cu caracterul și gravitatea suferințelor psihice suportate de acesta.

Respingând cerința cu privire la repararea prejudiciului material, prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul nu a prezentat nici o probă, care ar confirma că, pe perioada urmăririi penale cât și judecării cauzei a fost privat de obținerea salariului sau de alte venituri, precum și de imposibilitatea de a munci în rezultatul acțiunilor ilicite ale organului de urmărire penală.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 14 februarie 2017 au fost respinse apelurile declarate de către Gheorghe Becu și Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 10 aprilie 2017, Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii sau modificarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea micșorării cuantumului prejudiciului moral.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și, anume, a fost interpretată în mod eronat legea.

Menționează că, din prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 rezultă expres că, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală sunt necesare unele condiții speciale și, anume, existența faptei ilicite, respectiv, nu orice acțiune a organelor de drept atrage răspunderea statului.

Relevă că, conform prevederilor art. 19 alin. (3) CPP, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuază sau agravează răspunderea, iar pct. 5.3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din

04 iulie 2005 cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale prevede că, hotărârea de pornire a urmăririi penale, ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț, învinuit constituie procedee de desfășurare normală a urmăririi penale și prin sine însă și pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuț, punerea persoanei sub învinuire nu afectează drepturile sau libertățile constituționale, constituind o măsură procesuală prevăzută de lege, necesară într-o societate democratică, având ca scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc, precum și că hotărârea de pornire a urmăririi penale nu este definitivă și constituie doar începutul urmăririi penale, care în continuare duce la punerea sub învinuire a unor persoane și care se finalizează cu terminarea urmăririi penale și cu întocmirea rechizitoriului, fie cu încetarea urmăririi penale în temeiul prevăzut de Codul de procedură penală.

Remarcă că, intimatul nu a fost atras ilegal la răspundere penală și nici nu i s-a acordat statutul de condamnat, fiind doar în calitate de bănuț/ învinuit de comiterea unei infracțiuni în baza probelor acumulate în cadrul urmăririi penale, mai mult, acesta nu a prezentat careva probe concludente prin care să ateste faptul că bănuțiala sa ar fi avut careva efecte negative asupra reputației sale.

Invocă că, conform legislației procesual penale, organul de urmărire penală este în drept să efectueze acțiuni de urmărire penală necesare pentru stabilirea adevărului și apărarea intereselor altor persoane inclusiv interesele statului, mai mult ca atât, pct. 14 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 24 decembrie 2012 cu privire la examinarea litigiilor privind repararea prejudiciului moral și material cauzat persoanelor deținute prin violarea art. 3, 5, 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale stabilește că, instanța civilă nu este în drept să examineze corectitudinea procedurilor de arestare, temeinicia deciziei de reținere sau gradul de motivare al actului, prin care a fost dispusă arestarea, deoarece aceste chestiuni urmează a fi decise în cadrul procedurilor penale.

Relevă că, conform prevederilor art. 64 alin. (2) pct. 19 CPP, bănuțul are dreptul să atace, în modul stabilit de lege, acțiunile și hotărârile organului de urmărire penală, iar conform prevederilor art. 313 CPP, un participant la procesul penal poate contesta acțiunile sau inacțiunile organului de urmărire penală la judecătorul de instrucție.

Invocă că, conform prevederilor art. 254 alin. (1) CPP, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului,

Consideră că, este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept și în cazul în care se demonstrează printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil că, acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală sunt/au fost ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana.

Afirmă că, din sensul prevederilor enunțate rezultă expres, că pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale și, anume, existența faptei ilicite.

Menționează că, la materialele cauzei nu există nici un act procedural definitiv și irevocabil al instanței de judecată (ex. încheiere interlocutorie), sau a organului ierarhic superior, prin care s-ar fi stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

În acest context, consideră că, hotărârea primei instanțe de acordare a despăgubirii morale este neîntemeiată și bazată pe presupuneri și deduceri, ceea ce contravine prevederilor art. 239 CPC, la fel, consideră neîntemeiată și decizia privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4 000 lei, deoarece în speță, sunt inaplicabile prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, mai mult ca atât, acesta nu corespunde practicii Curții Europene, care urmează a fi necesară, realmente angajabilă și rezonabilă în quantum, însă la caz, nu a fost anexată lista detaliată a acțiunilor avocatului.

Susține că, prejudiciul moral reprezintă o pagubă care este cauzată individului prin vătămarea unui interes personal nepatrimonial.

Totodată, relevă că, conform art. 1423 alin. (1) din Codul civil, mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate, iar prevederile pct. 25 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 09 din 09 octombrie 2006 cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, stabilesc că, instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerare atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt.

Obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral acesta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanțe și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au cauzat suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

Reieșind din prevederile enunțate, consideră că, la stabilirea cuantumului despăgubirii acordate cu titlu de prejudiciu moral, instanța de judecată a aplicat eronat normele dreptului material ce țin de soluționarea prezentului litigiu, apreciind arbitrar argumentele participanților la proces.

Relevă că, prejudiciul moral în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului nu are un scop punitiv, ci mai curând unul reparatoriu și preventiv. Finalitatea constatării și determinării prejudiciului moral rezidă în acordarea unei satisfacții echitabile menite să atenueze suferințele victimei. În acest sens, Curtea nu urmărește pedepsirea statului în culpă pentru încălcările Convenției și a

protocoalelor acesteia, ci încearcă, în primul rând să repună victima pe poziția în care aceasta se afla anterior săvârșirii încălcării.

Consideră că, însuși achitarea intimatului de învinuirea înaintată constituie prin sine o satisfacție echitabilă.

Menționează că, prima instanță nejustificat, exagerat și neîntemeiat a dispus încasarea sumei de 15 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în condițiile în care intimatul nici nu a fost supus condamnării cu închisoare nici o zi.

Prin referința din 21 mai 2017 Procuratura Generală a solicitat admiterea recursului declarat de către Ministerul Justiției.

La data de 02 iunie 2017, Gheorghe Becu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și, anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, a fost interpretată în mod eronat legea și au fost apreciate arbitrar probele, ceea ce a dus la soluționarea greșită a cauzei și la încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Menționează că, prin acțiunile ilegale ale reprezentanților intimatului i-a fost cauzat un prejudiciu material în urma pierderii capacității de muncă în mărime de 52 423,88 lei, ceea ce reprezintă diferența dintre veniturile obținute până la survenirea invalidității și cele din prezent, precum și un prejudiciu moral, pe care îl estimează, în mărime de 200 000 lei.

Invocă că, argumentele invocate în cererea de chemare în judecată au fost probate prin probe veridice și, anume, prin declarațiile sale și ale medicului de familie, care a confirmat faptul survenirii invalidității în urma retrăirilor și situațiilor de stres suportate de către el în timpul efectuării urmăririi penale și judecării cauzei penale.

Relevă că, au fost prezentate ca probe și extrasele din cartea de salariu și cartea de ordin a SRL „Nicolina”, unde el a activat.

Afirmă că, prin extrasele din cartela sa de boală, certificatul medical și refuzul Ministerului Afacerilor Interne de a-i prelungi permisul de armă se confirmă legătura cauzală între acțiunile ilegale ale organului de urmărire penală și umările care au survenit, astfel, fiind probat caracterul ilicit al acțiunilor organului de urmărire penală.

Susține că, caracterul ilegal al acțiunilor organului de urmărire penală este probat și prin sentința irevocabilă de achitare în privința sa și ordonanțele de punere sub bănuire, învinuire și de aplicare a măsurii preventive.

Notează că, și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor art. 6-12 ale Legii nr.1545 din 25 februarie 1998 cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, ale Legii nr. 278 din 11 februarie 1999 cu privire la modul de recalculare a sumei de compensare a pagubei cauzate angajaților în urma

mutilării sau altor vătămări ale sănătății în timpul exercitării obligațiilor de serviciu și ale Regulamentului cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau afecțiunii profesionale, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 513 din 11 august 1993 și ale art. art. 607, 1405 și art. 1422-1423 din Codul civil, prevederi care nu au fost aplicate, fiind interpretate eronat.

Invocă că, instanțele de judecată au ignorat probele prezentate în susținerea poziției sale.

Consideră că, suma de 15 000 lei, încasată din contul intimatului, cu titlu de prejudiciu moral nu corespunde suferințelor suportate pe o perioadă mai mare de 04 ani și nu prezintă în sine o satisfacție echitabilă.

Prin referința din 03 iulie 2017 Procuratura Generală a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile au fost declarate în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, Ministerul Justiției a recepționat copia deciziei instanței de apel la data de 05 aprilie 2017 (f. d. 246), iar cererea de recurs a fost depusă de către acesta la data de 10 aprilie 2017 (f. d. 1-6). Referitor la recursul declarat de către Gheorghe Becu, Colegiul reține că, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile declarate de către Ministerul Justiției și Gheorghe Becu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de către Ministerul Justiției și Gheorghe Becu, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Ministerul Justiției și Gheorghe Becu ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Ministerul Justiției și Gheorghe Becu se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă

Ion Druță

Mariana Pitic